

VOGELNI KAMEN

LIST ŽUPNIJE RAVNE NA KOROŠKEM

leto 21 november 2019 št. 11

TI, ANGEL, V MOJI ŽALOSTI

Ti, angel, v moji žalosti. Žalujem zaradi izgube ljubljenih ljudi. Toliko so mi pomenili. Čutil sem, da me imajo radi, in imel sem ji rad. Zdaj so mi odvzeti. Ne morem jih več objeti, ne morem jih več videti in z njimi govoriti. Z njimi je umrl del mojega življenja.

Zaradi žalosti sem ves nemočen. Zato sem hvaležen, da ti ostajaš pri meni v moji žalosti. Ne tolažiš me s cenenimi besedami. V tolažbo si mi, ker zdržiš z mojimi solzami, žalostjo, ki me vedno znova preplavi. Ko ostajaš pri meni v moji žalosti, se ta lahko preobraža. Tedaj v žalovanju za ljubljenim človekom kljub vsemu začutim notranjo povezanost, katere me ne more oprati niti smrt.

V Božji ljubezni sem povezan tudi z ljubljenim umrlim. Njegova ljubezen z nebes prehaja tudi k meni in me krepi. Vendar ne poznam samo žalovanja ob smrti ljubljenega človeka. Poznam tudi žalovanje za vsemi zamujenimi priložnostmi, razbitimi sanjami, ozkostjo svojega življenja. In poznam žalost ob tem, da so moje partnerstvo, moja prijateljstva, moja skupnost, skupina, s katero preživljam veliko časa, tako vsakdanji in povprečni. Nič več ni tako, kot je bilo na začetku. Vse je postalo rutina. Občutki so oslabei in obledeli. Zato potrebujem tebe, angel tolažbe, ki me spremljaš v moji žalosti in me uvajaš v umetnost žalovanja. Izkusil sem že, da prihajam v stik z vsemi pozitivnimi močmi v svoji duši, ko obžalujem povprečnost svojih prijateljev in svojo lastno povprečnost. Takrat odkrivam, da sem kljub svoji povprečnosti vendar tudi enkrat, da imam sposobnost, da sem lahko hvaležen za to, kar se je zgodilo v meni in po meni.

Žpk. Edi Vajda

NAŠ OBRAZ: Mojca Erjavec

Čeprav smo jo v Vogelnem kamnu predstavili že ob zadnjih volitvah, smo ji dali besedo še enkrat, saj se po vrnitvi na Koroško aktivno vključuje v naše župnijsko občestvo.

Prosim, da se nam predstavite.

Sem Ravenčanka, diplomirana profesorica angleščine in nemščine ter magistra evropskih študij. Že v šolskih in študijskih letih sem se udeleževala številnih dejavnosti in

izobraževanj, med katerimi je bil študij v tujini. Takoj po diplomi, ko je Slovenija postala članica EU, sem odšla na delo v Bruselj, kamor sta me gnali mladostna radovednost in zagnanost. V 14 letih sem zamenjala več služb v upravi EU in delala na različnih področjih, med drugim v službi za stike z javnostjo, prevajanju in pri predsedniku Evropske komisije. Lani sem se vrnila na Koroško, ukvarjam se z jeziki, komunikacijo in projektnim svetovanjem. Rada kuham in pečem, igram klavir in pojem. Velikokrat me najdete v športnem parku Ravne, ob knjigi ali kje na potepu blizu ali daleč.

Mnogo mladih odhaja iz Slovenije iskat delo, Vi pa ste se vrnili iz tujine nazaj domov. Zakaj?

Službovanje v EU mi je dalo neprecenljiva znanja, izkušnje, poznanstva in možnost osebnostne rasti, kar bom vedno nosila s seboj. Ni pa bilo vedno lahko združevati poklicnega in zasebnega življenja. Povprečen delovnik je trajal okoli 9 ur med 8.30 in 17.30, k čemur je treba prišteti še pot na delo. Tako od dneva ostane bolj malo. Lahko rečem, da sem do neke mere živela za službo, čeprav si tega nisem bila pripravljena priznati. Ko sedaj gledam nazaj, si nikoli nisem mislila, da bom večna izseljenka. Ravno to je tudi prevladalo pri predvsem osebni odločitvi, da se po skoraj 15 letih vrnem. Pomembno se mi zdi, da sem se vrnila v rodno regijo Koroško. Reakcije ob mojem prihodu so bile različne, večinoma pa so ljudje pozitivno naravnani.

Zadnje čase Vas videvamo v cerkvi, ste bralka beril, pomagate v župniji. Kaj Vas je nagovorilo oz. vzpodbudilo k temu?

V tujini sem se začela zavedati, kako pomembno je biti del skupnosti. Še bolj kakor v mladosti sem se začela zavedati pomena rodne grude in korenin. Ob vrnitvi sem se želela bolj vključiti v skupnost, saj se mi zdi, da ji lahko kaj doprinesem. Na Koroškem sem odrasla, s temi bregovi in dolinami so povezane moje, naše družinske zgodbe. Izhajam iz delavskih in kmečkih družin, obe babici sta ohranjali družino živo. Po njuni smrti pred dvema letoma sem spoznala, da želim na svoj način nadaljevati družinsko tradicijo. To zame pomeni tudi ohranjanje vrednot, običajev in naše dediščine. V župniji skušam pomagati po svojih najboljših močeh, pri čemer ne čutim nobene prisile. Rada bi bila tudi pozitiven zgled, zlasti mladim, da življenje v spoštljivosti in pomoči bližnjemu ni nekaj, česar bi se morali sramovati. Nasprotno, to nam bogati življenje, prinaša majhna osebna zadovoljstva in

skupno rast ter učenje. Skozi to prizmo vidim tudi svoje širše družbeno udejstvovanje.

Kandidirali ste za županjo, ste občinska svetnica in predsednica Občinskega odbora NSi. Kaj Vas je potegnilo v politiko, kateri so Vaši načrti za prihodnost?

Dolga leta sem le opazovala politično življenje, tudi na najvišjih ravneh evropske administracije, politične vede sem tudi študirala. Nato sem postopoma navezala stike z nekaterimi člani podmladka NSi in asistenti takratnega evropskega poslanca g. Peterleta. Sprva sem se spraševala, ali je to prava pot, kajti poznamo dokaj negativen odnos javnosti do vsega »političnega« v Sloveniji. A podpora prijateljev in družine, zlasti pa partnerja Mateja, je bila velika pomoč. Pozitivni odzivi javnosti ter volivcev in širše skupnosti so mi dali vedeti, da sem na pravi poti, kljub izzivom. Rada delujem v lokalni politiki, prizadevam si za vključevanje čim širšega konsenza. V občinskem svetu res dobro sodelujemo, kar se pozna tudi pri več pomembnih projektih, ne nazadnje gradnji stanovanj. Še naprej vidim veliko možnosti za izboljšave ter razvoj občine in regije. Skrbi me tudi trend odseljavanja mladih in rada bi s svojimi znanji in izkušnjami pripomogla k boljšim razmeram zanje, za nas.

Še kakšna želja ali misel na naše bralce?

Vam in bralcem bi se rada zahvalila za izkazano zaupanje in odprtost, da ste me v preteklem letu sprejeli kot članico skupnosti po tako dolgi odsotnosti. Obenem naj vsem že sedaj zaželim blagoslovljene božične praznike ter zdravja, uspeha in radosti v letu, ki prihaja.

Vprašanja pripravil Marjan Rupreht

TEMA MESECA: Večno življenje (I.)

Kaj nas čaka po smrti? Kaj se zgodi s človekom po njej? Je človekova duša neumrljiva? Ali obstaja pekel? Kaj so nebesa?

Kako katoliška vera odgovarja na ta vprašanja? V pomoč so nam lahko katekizemska znanja, ki smo se jih radi ali manj radi učili na pamet, in dobro je, da jih še poznamo.

Katekizem nas v 6 resnicah uči:

- da se je Bog Sin učlovečil, da bi nas s svojo smrtjo na križu odrešil in večno zveličal,
- da je človeška duša neumrljiva,
- da je milost Božja za zveličanje potrebna.

Nadalje katekizem govori o štirih poslednjih rečeh, ki so: smrt, sodba, pekel, nebesa.

Najprej moramo reči, da so to velike skrivnosti. Vsakokrat, ko molimo vero, izpovedujemo vero v večno življenje, to pa vključuje verovanje v sodbo, v vice,

pekeln in nebesa. Verujemo, da duše tistih, ki so umrli v Kristusovi milosti, sestavljajo onstran smrti novo Božje ljudstvo. Verujemo, da množica tistih duš, ki so zbrane v nebesih okoli Jezusa in Marije, sestavlja nebeško Cerkev. Tam duše v večni blaženosti gledajo Boga, kakršen je, in za nas prosijo. Toda tudi tuzemeljska Cerkev prosi za rajne, da bi po očiščenju stopili med svetnike. Zato je zelo priporočano, da zanje darujemo molitve in svete maše.

Kaj so vice?

Tistim pa, ki umrjejo v Božji milosti in Božjem prijateljstvu, a so nepopolno očiščeni, je njihovo večno zveličanje zagotovljeno, vendar pa po smrti trpijo očiščevanje, da bi dosegli svetost, ki je potrebna za vstop v nebeško veselje. Temu pravimo vice.

V smrti se človek sreča z Bogom in z vstalim Kristusom. Prevzame ga veselje, ker ve, da je sprejet in ljubljen, ob tem pa se zave svojega življenja, v katerem so tudi madeži: slabosti, ki so jih pustili majhni ali veliki grehi, čeprav že odpuščeni, slabe navade in duhovne rane. Mora se jih rešiti. Smrt je še ena in zadnja priložnost, da se človek popolnoma in brezpogojno preda Bogu. Vice so od Boga milostno podarjena možnost, ki jo nudi človeku, da v smrti dokončno dozori. Označujejo prejem popolnega vedenja o tem, kakšni smo. So vrata do raja. Kristjani upamo, da nihče ne bo prišel v pekel, toda kdo lahko trdi, da je mogoče priti v nebesa, ne da bi se najprej očistili?

Sveto pismo na več mestih nakazuje vice, ko govori o ognju, ki očiščuje. Bog sam je tisti ogenj, ki človeka preiskuje, očiščuje, sodi ter ga preoblikuje in napravi podobnega Kristusovemu poveličanemu (vstalemu) telesu. Če verujemo v Boga ljubezni, usmiljenja, resnice in življenja, se nam njegove bližine – tudi njegovega ognja – ni treba bati. Misel na vice mora biti za nas tolažba in nikakor preplah. Po stanju vic moramo bolj hrepeneti, kot pa se ga bati.

Katehistinja Marija

ZAHVALNA NEDELJA – IZRAZIMO HVALEŽNOST

Prav je, da se vsaj enkrat v letu posebej spomnimo na tisto osnovno lastnost, ki bi jo moralo imeti naše življenje: hvaležnost. Morali bi biti hvaležni Bogu; bolj bi mu morali biti hvaležni! Pa tudi ljudem, saj smo tako odvisni drug od drugega! Na hvaležnost

Bogu nas bodo na zahvalno nedeljo spomnile bogato okrašene slovenske cerkve; ne toliko s cvetjem, predvsem s pridelki polj, vrtov, vinogradov in gozdov, pa tudi z izdelki človeških rok in uma, tega velikega Božjega daru. Če morda drugače radi pozabljam, da bi se Bogu zahvaljevali za vse prejete darove in ljudi, po katerih tudi prejemamo veliko pomoči in dobrega, naredimo to vsaj na zahvalno nedeljo! Storimo to z dobro mislijo in besedo,

posebej pa še molitvijo, ki nas odpira za globljo povezanost z Bogom, s tistimi, s katerimi smo si bliže in jim dolgujemo veliko hvaležnost, ter z vsemi, s katerimi smo kakor koli povezani, a jih morda niti ne poznamo. Iz vsakdanjega življenja namreč dobro vemo, kako drugače bi bilo, če bi se potrudili biti hvaležni drug drugemu in bi to tudi pokazali.

Evharistična daritev na zahvalno nedeljo nas posebej vabi k hvaležnosti za Jezusa, evharistični kruh, ki se lomi in deli za naše življenje. Ob evharistični mizi se zbiramo kakor velika družina, ki skupaj moli, poje in prejema kruh življenja. Ali ni to tudi vabilo, da Jezusa povabimo medse, ko se zbiramo ob družinski mizi? Tisočere dobrote prejemo: rodi jih zemlja, ki jo Bog zaliva s svojim blagoslovom. Preden pa pridejo do nas, je vmes še vrsta ljudi, ki bi jim tudi morali biti hvaležni. Zaradi vsega tega je še kako na mestu vprašanje: ali še zveni po naših domovih skupna molitev pred jedjo in po jedi, kot izraz hvaležnosti za to, kar prejemo? Pokažimo Bogu svojo hvaležnost za darove zemlje s tem, da to molitev zavestno gojimo in ohranjamo.

Žpk. Edi Vajda

IZ VEROUČNIH KLOPI

VEROUK – KATEHEZA ZA OTROKE

Že dober mesec poteka verouk, zato je prav, da napišemo nekaj besed o njem. V veroučne klopi je sedlo okrog 230 ravnenskih veroučencev, ki so razporejeni v 20 skupin. Letos se je verouku na višji stopnji prvič na Ravnah pridružilo tudi 42 veroučencev iz Kotelj.

Cerkev za besedo verouk vse bolj pogosto uporablja besedo kateheza, ker hoče poudariti, da ne gre samo za poučevanje o veri, ampak za uvajane in ponotranjanje krščanskega načina življenja. Beseda kateheza izhaja iz grške »katehein« in bi jo lahko prevedli v smislu odmevati, oznanjati, uvajati, poučevati. Kateheza otrok je torej oboje: da se veroučenec nekaj nauči o naši veri (osnovne verske resnice in molitve) in da vzpostavlja odnos do Boga, ga pogloblja (zato obisk svete maše, prejemanje zakramentov, osebna molitev doma, branje Svetega pisma ...). Naj poudarim, da beseda kateheza ni omejena samo na otroško dobo, ampak je trajna potreba tudi odraslega kristjana. Zato vabimo k poglobitvi vere tudi starše in druge župljane.

V otroški dobi je katehetski proces izrazito vzgojen, pozorni smo na razvijanje človeških sposobnosti, ki so podlaga za življenje vere. To so: čut zaupanja, zastonjskosti, veselega udeleževanja, čut občudovanja. Vzgoja za molitev, uvajanje v Sveto pismo in bogoslužje so središčni vidiki krščanske vzgoje in se nikakor ne morejo odvijati le v veroučni učilnici enkrat tedensko, ampak se nadaljujejo doma in v cerkvi.

Velik izziv pri katehezi je delo z mladostniki, bodočimi birmanci, ko se pri nekaterih močno kaže nezainteresiranost, tudi odkrito odklanjanje vere in Boga, pa kljub temu ostajajo med kandidati za birmo. Ob tem me neprestano spremlja vprašanje, kako jih motivirati in kako jim približati vero kot vrednoto.

Lepo bi bilo, če bi mi bili starši in župljani pri tem v oporo.

Tu je torej na mestu prošnja za molitveno podporo katehetskemu delu, dobre besede in spodbude vsem, ki se pri katehezi trudimo. Vabim pa starše in seveda vse dobromisleče kristjane, predvsem tiste, ki imate vsaj nekaj pedagoškega čuta, da se pridružite in na različne načine sodelujete pri katehezi otrok. Dobrodošli predvsem pri uvajanju v bogoslužje in pripravi sodelovanja za praznike, za pomoč pri izvedbi oratorijskih, prvoobhajilnih in birmanskih dni. Splošni katehetski pravilnik namreč govori o tem, da je naloga celotne krščanske skupnosti, da velikodušno pomaga otrokom in družinam pri krščanskem uvajanju.

Katehistinja Marija

ZGODILO SE JE

23. SEJA ŽUPNIJSKEGA PASTORALNEGA SVETA

- Bila je v ponedeljek, 21. oktobra, v prostorih Župnijskega doma.
- Za uvod smo si ogledali film Nevidni otrok. Govori o delu misijonarjev v Afriki in težkih razmerah, v katerih živijo tamkajšnji prebivalci.
- Duhovna misel je bila namenjena razmišljanju in pogovoru o temi »biti kristjan tudi, ko stopiš iz cerkve v vsakdanje življenje«. Pravi kristjan je ponosen kristjan tudi v javnosti.
- Povezovanje, odprtost in druženje župnijskih skupin, sodelovanje in pomoč – to naj bo vodilo vseh skupin v župniji.
- Oratorij je bil letos za vse tri župnije skupaj. Razmisliti moramo, ali je bolje, da se oratorij organizira tako, da bi potekal v vsaki župniji nekaj dni.
- Verouk je zaradi pomanjkanja duhovnikov za vse višje razrede ravenških osnovnih šol na Ravnah.
- Romanje v Haloze je bilo uspešno, odmevi so pozitivni, razmišljamo že o romanju za naslednje leto; predlogi dobrodošli.
- Vsi sveti. Želja g. župnika je, da bi bila maša na pokopališču, kjer bi sodelovalo več ljudi.
- Zahvalna nedelja. Oltar okrasijo sodelavke Karitas, po maši delimo kruh.
- Adventni večeri. Pričnemo zadnji petek v novembru, za predavatelje se dogovarja katehistinja Marija Prikeržnik. Vabljeni! Dogovorili smo se za razpored sodelujočih pri pripravi večerje za goste ter peciva in čaja za obiskovalce.
- Kip Janeza Krstnika, ki bo na pokrovu krstnega kamna, bomo obnovili, ko bo gotov pokrov.
- V cerkvi bomo namestili nove reflektorje, ki bodo osvetljevali glavni oltar, oltarno mizo in ambon.

S skupnimi močmi lahko naredimo veliko za srečo in blagor vseh župljanov v naši župniji!

Marjan Ruprecht

ZANIMIVOSTI IZ ŽUPNIJSKE KRONIKE

Zapis v župnijski kroniki iz leta 1923

Prvi ljudski misijon v dneh od 13. do 20. maja 1923

S povabilom razposlanim vsem družinam župnije so se povabili farani k sv. misijonu...

Misijon je vodil dr. Alojzij Nastran iz Ljubljane, pomagala sta mu g. Zorko in g. Selič iz Celja.

12. maja ob 2.00 uri so prišli šolarji obeh šol k skupni sv. spovedi. Pristrčno jih je nagovoril g. Zorko ter jih pripravil na spoved. S tem je bil storjen dober začetek misijona. V nedeljo 3. maja je bila cerkev dopoldan in popoldan nabito polna. Ponedeljek in torek se je udeležba znatno zmanjšala a od srede naprej močno in stanovitno naraščala. Spovednice so bile v začetku malo obiskane – toda od srede naprej je pa bilo vedno polno spovedancev pri spovednici. Razdeljenih je bilo 2500 obhajil. Ob sklepu sv. misijona na Binkoštno nedeljo popoldan je bilo toliko ljudi, da se procesija, ki je šla po trgu kot na veliko noč ni mogla razvrstiti, ko se je glava procesije sv. križ vrnil v cerkev, še množica žen niti prestopila ni iz cerkve.

Ob sklepnem govoru je dr. Nastran moral svariti naj ne tišče ljudje v cerkev ker je že opasno. »To se še ni zgodilo v Guštanju«, je dejal častitljivi starček in posestnik Tolstovrški, »da bi ljudem »branili v cerkev« - navadno so jih le »vabili v cerkev«...

Kakšen sad bo rodil sv. misijon, ki je bil z veliko ljubeznijo pripravljen in z veliko gorečnostjo izveden – ve le vsevedni Bog...

Kot prvi plod sv. misijona je bila ustanovitev »Družbe krščanskih mater župnije Guštanj za vzgojo otrok in krščansko dobrodelnost«. Prvi ustanovni shod je bil dne 1.7.1923 v domači župni cerkvi. Od povabljenih žena je pristopilo v družbo 60 mater in žena. Dne 28.7. je bila Družba kanonično ustanovljena in tri tedne kasneje pridružena »Primi primaria« v Rimu. Glavna varuhinja Družbe je Mati brezmadežna (8.dec.) druge so sv. Hema (26.6.) in sv. Ana (26.7.) S to družbo je storjena podlaga za krščansko vzgojo.

Pripravil Alojz Bek

NAPOVEDNIK

• **Petek, 1. november, vsi sveti** – sv. maša ob 10.00 pri sv. Antonu, ob 14.00 pri sv. Barbari; ob 17.00 molitve za rajne, ob 18.00 sv. maša

• **Sobota, 2. november** – ob 10.00 sv. maša pri sv. Barbari, ob 18.00 pri sv. Antonu

• **Nedelja, 3. november** – zahvalna nedelja

• **Petek, 22. november** – ob 18.00 koncert v čast sv. Ceciliji

• **Od 25. novembra do 1. decembra** – teden Karitas

• **Petek, 29. november** – 1. adventni večer; ob 19.00 v dvorani Župnijskega doma

• **Četrtek, 5. december** – miklavževanje; ob 17.00 uri v cerkvi (Starši, prijavite otroke v župnijski pisarni, kjer poravnate tudi prispevek.)

KRSTI - POROKE - POGREBI

Zakrament sv. krsta so prejeli: 29. Nace Petrič; 30. Nika Pori; 31. Julija Jurgec; 32. Nace Ladra; 33. Anna Lasnik; 34. Katja Simonič.

Zakrament sv. zakona ni prejel noben par.

H Gospodu po večno plačilo so odšli: 57. Franjo Đuran, 83 let, Javornik 48; 58. Irena Kokol, 91 let, Čečovje 18 a; 59. Marija Paradiž, 86 let, Čečovje 14.

**V mesecu oktobru ste za Vogelni kamen darovali 59,65 evra.
Hvala vam.**

